Написав Maria
Вівторок, 15 червня 2010, 12:40

Шумить вода, змиваючи знаки від сліду,
Що залишили за собою древні.
Не сплю, шукаючи глибинну мудрість світу.
Але як можна розігнати темінь?

Заховано скарби далеко в серці.
Закрито на замок. Причини різні.
Та час від часу думка відізветься,
Чи залунає лиш мені знайома пісня.

Прийде пора, і змусить зрозуміти,
Що не знайти майбутнього без світла.
Лиш доти сонце буде землю гріти,
Допоки не закриємо для правди вікна.

Мій пункт призначення ще невідомий.
Можливо й не судилося його дістати.
Багато таємниць проникло у свідомість,
Все ж важко істину там відшукати.

Мандруючи стежками мрій тривожних,
Я крок за кроком відкриваю двері.
Та поки мій багаж іще порожній,
А перед зором лиш піски пустелі.